

Vzpomínáte si na příběh,
který jsem vám
vyprávěla předtím, ano?
Dobrá, to nebyl skutečně
příběh.
Podle tibetské svaté knihy,
když člověk zemře,
mnich přeřikává
sútry a říká:
„Dostaň se rychle na svou
cestu. Následuj světlo
a nevracej se
na tuto cestu,“ atd.
A taky: „Čím zářivější je
to světlo, tím lépe,
i kdyby tě to bodalo do očí.
Musíš následovat
zářivé světlo, ne tlumené
světlo, i když je ti
pohodlnější –
to nenásleduj!
Následuj nejzářivější světlo,
i když tě budou bolet oči.“
To připomínají
duchu mrtvého.
Když zemřete,
můžete vidět
několik paprsků světla
a mezi nimi i světlo
z astrálního světa,
které je tlumenější.
Nebude tak bodat do očí.
Světlo z druhého království
nemusí taky tak moc bodat
do očí.
Ale světlo z nejvyšší úrovně
je velmi zářivé. Proto,
když bychom netrénovali
dívání se do něho,
nebyli bychom na něho
zvyklí a nemohli bychom
se do něho dívat.
Nelíbilo by se nám takové
zářivé světlo, následovali
bychom tlumené světlo
a šli do astrálního světa
nebo bychom se vrátili
do tohoto fyzického světa.
V minulosti někteří Tibetané
praktikovali velmi dobře

a znali úrovně těch světél.
Proto, když lidé zemřeli,
přišli a přeřikávali sútry,
aby to připomněli zesnulým.
Něméně, duch zesulé osoby
tomu nemusí rozumět
nebo ho nemusí poslouchat,
protože je v té době zmatený.
Jen duchovní praktikující
rozumí
takovému připomenutí.
Duchovní praktikující
jsou už na zářivé světlo
zvyklí. Že?
I když žijeme, vidíme
takové světlo každý den.
Nebo i kdyby
to vaše mysl nezaznamenala,
duch ho zná.
Například, někdy
jdete během meditace
do velmi vysoké úrovně,
ale vaše mysl tam nemůže
zaznamenat to světlo,
ale váš duch si již
zvykl být se zářivým světlem.
Proto, když zemřete,
váš duch bude následovat
toto světlo, jako cestu, kterou
dříve denně následoval.
Proto, i když máte pocit,
že během meditace
nevidíte moc světla,
je to v pořádku.
Je to v pořádku.
Jen pokračujte s meditací,
ano? Někdy,
když se vzbudíte,
myslíte si:
„Možná jsem viděl světlo.
Kam odešlo?“
Je to proto, že někdy
je světlo příliš zářivé,
aby ho mozek zaznamenal.
Vlastně v tomto světě
vědci dokázali,
že nějaké světlo
je mimo vnímání
našich fyzických očí.
Myslím,

že ta světla jsou neviditelná
pro naše fyzické oči,
ale existují.
Taky existují v atmosféře
zvuky, které jsou mimo
spektrum slyšení
fyzických uší.
Něméně, zvířata
mohou tyto zvuky slyšet.
Některá zvířata je slyší.
Používají tyto ultrazvuky
pro vedení. Dobrá.
Nebo používají těchto
neviditelných světél, aby je
vedly jejich cestou nebo jako
značek na cestě nebo map.
My lidé máme
mnoho schopností,
to je pravda a jsme
v některých aspektech
nadřazeni zvířatům.
V některých aspektech nám
nemohou zvířata konkurovat.
Nemají tolik
schopností, jako my.
My máme ruce, s kterými
můžeme vybudovat spoustu
věcí, ale „ruce“ zvířat
jsou jiná
a nejsou schopny
stavět domy,
nebo například
pracovat s počítačem atd.
Mají ale silné instinkty.
Jejich instinkty
jsou velmi silné.
Oni znají mnoho věcí,
které my neznáme.
Například předvídají
zemětřesení a tsunami.
Všechna vědí o zemětřesení,
než vypukne.
Například.
Než dorazí tajfun,
vědí to předem
a jdou se schovat.
Ale my, lidi, to nevíme
do poslední vteřiny.
Výsledkem je, že někdy
nemáme čas utéct.

V dnešní době, přestože jsou naše technologie velmi vyspělé, stále to pokaždé nevíme dřív, než katastrofa vypukne. Stále jsme velmi bití, je to tak? Jsme stále velmi politováníhodní, velmi politováníhodní. Je mnoho takových věcí, které bychom napočítali. Přišli jsme o hodně našich schopností. Naštěstí, nám může Metoda Quan Yin pomoci některé z nich obnovit. Je to tak? Proto někdy můžeme vidět nadzemská světla a často slyšíme nadzemské zvuky. Ale ostatní lidé tyto zvuky neslyší. To je pravda, a můžeme to dokázat. Nemusíme se ptát vědců. Například, sedíte tady a slyšíte určitý Zvuk a Hudbu. Kdybyste se zeptali nezasvěcených lidí, sedících vedle vás, „Slyšíte něco?“ „Jestli slyším co? Není tady nic. Co mám slyšet?“ Ano? Někdy vidíte Světlo, když sedíte uprostřed velkého tržiště a zeptáte se někoho: „Viděl jste to?“ Když se zeptáte nezasvěceného prodavače zeleniny: „Viděl jste teď Světlo?“ Myslel by si, že jste blázen – že? – nebo že vaše mysl není jasná. Proto jsem vám říkala, abyste o vnitřních

zkušenostech nikomu neříkali, nerozuměli by. Ano? Například, když tady sedíte a zklidníte se, i když nemeditujete na Zvuk, stejně můžete slyšet nadzemský zvuk a hudbu. Nezasvěcený sedící vedle ho neuslyší, i když vás drží za ruku nebo se nad vámi sklání. Když se ho tedy zeptáte: „Slyšíš tu Hudbu? Slyšíš piáno? Slyšíš dudy? Já slyším hodně hudby, jako v opeře nebo jako orchestr.“ Myslel by si, že si buď děláte legraci nebo že jste zešíleli. To je důvod, proč bychom neměli tyto věci lidem říkat. Někteří lidé nám ale věří. Příležitostně mohou nezasvěcení slyšet taky tyto Zvuky nebo vidět Světlo, když navštíví nějaký chrám, ale oni nevěří sami sobě. Myslí si, že mají problémy s očima nebo s ušima a půjdou navštívit doktora a řeknou: „Zvoní mi v uších“ nebo něco takového a způsobí sami sobě potíže. Proto říkám, že je nejlepší, nikomu to neříkat a jen si toho užívat. A lidé, kteří chtějí mít tyto zkušenosti, si musí očistit tělo, řeč a mysl, než získají zasvěcení a budou jako my. Je to skutečně tak. Když o tom mluvíme,

zní to tak mysticky. Co my slyšíme je pro ostatní neslyšitelné, co vidíme, je pro ně neviditelné. Například, pokud je celá vaše rodina nezasvěcená, kromě vás, když budete mluvit, nikdo vás nebude poslouchat. Ano? Ani váš otec, matka, manžel, manželka, děti, bratři ani sestry vám nebudou věřit, aniž by nedostali sami zasvěcení. Ano? Nikdo nám nevěří! Jsme skutečně tak osamocení. Toto je velmi mystické. My jsme mystičtí lidé, protože jsme schopni slyšet Hudbu, nebeskou Hudbu, nadzemský Zvuk. Obnovili jsme si náš instinkt, podobně tomu jako mají některá zvířata. Proto někdy máme nějakou intuici. Protože jsme si ji obnovili. Pomalu si obnovujeme náš instinkt. Původně jsme věděli vše, ale zanesli jsme se špínou. Naše mysl byla znečištěna, ne náš duch. Ale náš duch musí jednat s tímto světem prostřednictvím mysli. Kdyby byla naše mysl porouchaná, samozřejmě, že by náš duch trpěl. Nebylo by možné řídit mysl, která by šla na západ, když jí bylo řečeno, aby šla na východ a šla by na jih, když bylo řečeno, aby šla na sever. Je to tak. Proto je duchovní praxe

dobrá pro obojí, pro mysl
i pro ducha.
Duch tak může
používat mysl.
Jinak by nás naše tělo
neposlouchalo
a náš život by byl těžký.
My jsme jako řidiči:
když se vaše auto pokazí,
i kdybyste byli
světovými závodníky,
nemohli byste s ním jet.
Když je auto pokažené,
je to velmi nebezpečné.
Proto, i kdybyste měli
skvělé jezdecké dovednosti,
kdyby byl motor vašeho
auta rozbitý
nebo by byl zničený volant
a vaše auto by jelo
jiným směrem, když
jste mu říkali, aby jelo tímto
směrem nebo by zastavilo,
to by bylo k ničemu, že?
S našim duchem je to stejné:
my víme vše.
Náš duch rozumí všemu,
ale potřebuje
používat toto auto,
toto fyzické tělo.
Kdyby toto auto
nefungovalo správně,
bylo by obtížné
něčeho dosáhnout.
Tak to je,
rozumíte?
Vy jste velcí, protože
můžete slyšet Zvuk,
který ostatní neslyší
a vidět vize, které
ostatní nevidí. Přemýšlejte
o tom – já jsem o tom
přemýšlela zrovna dnes.
My jsme skutečně výjimeční!
Ano? (Ano.)
Když sedíme s jinými lidmi,
nikdo neví, o čem mluvíme
a nikdo neví,
co slyšíme, ano?
Jsme skutečně...

Jste skutečně velmi
mystickým fenoménem.
Každý z vás je
skutečně výjimečný.
Dokonce i nejhorší
praktikující mezi námi
jsou výjimeční.
Slyšíme, co jiní lidé neslyší.
Je jedno, jak nízká je
úroveň vašeho Zvuku,
oni ho stejně neslyší.
Proto se mě někdy ptáte:
„Jak to, že slyším stále
stejný Zvuk?
Proč neslyším
Zvuk vyšší úrovně?“
I když to není
Zvuk vyšší úrovně,
stejně jste na tom líp,
než ostatní, protože
oni ho neslyší. Ano?
Nejsou schopni slyšet
ani příležitostně
zlomek vašeho
Zvuku nízké úrovně nebo
vidět Světlo nízké úrovně.
Víte, mnozí lidé
i když meditují
bez jídla během dne
nebo v noci bez spánku,
stejně nic nevidí
ani nic neslyší, ano?
Vy jste skutečně výjimeční.
Gratuluji!
Dobrá, to je vše.
Můj pes chce jít ven.
Chceš jít ven?
Někdo tě musí vzít.
Nemůžeš. Je už hodně pozdě.
Už je tak pozdě.
Byl jsi ale venku,
byl jsi venku v deset.
Je příliš horko.
Jdi. Jdi, jdi. Jdi.
Chceš jít?
Jdi, vyskoč.
Vyskoč, ne?
Chceš být celý den hlazen.
Nikdy se neunaví, mohli
byste ho tak hladit celý den,

miluje to, miluje, miluje.
Já jen nemám čas.
Když se někdy musím dívat
na televizi, kvůli zprávám
nebo abych zkontrolovala
Supreme Master TV,
sednu si
a mám obě ruce
na dvou psech
a dvě nohy na obou stranách,
víte, hladím je,
aby se cítili
emocionálně podpořeni.
Ano, je to práce, víte?
Nemůžete psy jen mít,
a nehrát si s nimi
a nepovídat si s nimi
a nemilovat je.
Myslím tím, že potřebuji
fyzicky projevit lásku.
Potřebuji to. Potřebuji to.
Ano, potřebují, potřebují –
jste tak potřební.
A ptáci taky. Jsem tak pilná.
Takže mám čtyři, čtyři,
přála bych si být jako
Quan Yin Bódhisattva, abych
měla 1 000 rukou a nohou.
Ano a když si pak
pes sedne na pohovku,
já si sednu na zem
a oni si sednou...
používám taky hlavu.
Pět psů, ano.
A pak
přijde řada na dalších pět.
A po chvíli
ti přijdou a ti odejdou
a další je vystřídá,
protože
další tam bude sedět
a škemrat: „Je čas.
Čas vypršel, jdi, jdi.
Je řada na mně.“
Takže ten druhý
je v rozpacích,
jen odejde a pak
ho další vystřídá.
Říkala jsem, že musíme
taky vyvíjet úsilí,

když máme psy a ptáky.
Nemůžete je ignorovat,
když je máte.
Rozumíte?
Jsou jako naše
děti a rodina –
potřebují lásku.
Když se tedy někdy
dívám na zprávy,
položím obě ruce
na dva psy,
někdy taky obě nohy,
a chvíli si s nimi hraju.
Někdy musím
použít hlavu a tulit
se k nim takto
a pak jsou šťastni.
Ten hoch je
velmi tvrdohlavý. Nová
rodina, poslední hvězda.
Ano, on ví, že je milovaný,
je si toho dobře vědom, ano.
Je vám dost teplo, ano?
(Ano.)
Je vám dost teplo?
(Ano.) Ted' můžete
jít zase spát.
Když během dne
pracujete, dělali jste
velký rámus a rušili je?
(Ne.)
Na všech
pracovních místech? (Ne.)
Neslyšíte to
ve vaší místnosti? (Ne.)
Dobrá, pak je to v pořádku.
Máte dost místa
ve vašich pokojích,
abyste meditovali? (Ano.)
Jen sedíte.
Kdybyste chtěli spát, prostě
si lehněte jeden na druhého.
Máte dost místa?
(Ano.)
Pokud ne, přemýšlím,
že byste mohli meditovat
v kuchyni.
Máte dost místa
na sezení? (Dost.)
Vy jste tak roztomilí.

Kdy můžete dokončit
tu práci?
(Příští týden.)
Příští týden.
Oni ale budou příští týden
pryč.
My nechceme odjíždět.
Samozřejmě, já vím.
Dobrá, pak během dne
meditujte ve svých pokojích.
Já jsem tady,
takže i když mě nevidíte,
je to stejně dobré.
Když mě půjdete navštívit,
můžete přijít
všichni najednou.
To je taky v pořádku.
Děláme to jen jednou za čas.
Je to tak velmi útulné.
Dobrá. Myslím, že tak
nebudete moct meditovat,
ne?
Ne, je nemožné
takto meditovat, že?
Je možné
takto meditovat?
Můžete meditovat? (Ano.)
Můžete? (Můžeme.)
Takto sedíte
stabilněji, že?
Nemůžete přepadnout!
Máte podpěru z obou stran
a taky zepředu a zezadu.
To je skvělé.
V Barmě, (Myanmaru),
dávali mnichům k sezení
boxy, aby se nemohli hnout.
Tady nemusíme používat
boxy, protože máme
podpěry všude kolem,
takže nepřepadneme.
To je skvělé.
Chcete meditovat tady
hned teď, takto?
Nechcete se vrátit
do svých pokojů?
(Můžeme.)
Chtěli byste se vrátit
do svých pokojů nebo
zůstat tady? Co chcete?

(Zůstat.) Zůstat? Dobrá.
Chtějí zůstat takto, tady.
Můžete takto meditovat?
Nebo je to příliš těsné?
Je to v pořádku? (Dobrá.)
Dobrá. Dobrá, dobrá.
Ted' budeme meditovat.